

Hada

Κανείς δε ρώτησε μια νύχτα του Γενάρη
αν ήθελα ν' αφήσω του ουρανού το μαξιλάρι.
Για να παλεύω κάθε μέρα τη ζωή μου
αντί για δάκρυα με στίχους να επουλώνω την ψυχή μου.

Να κρύβομαι πίσω από μάτια πιο θλιμμένα
κι από έναν άστεγο που ψάχνει για ένα κέρμα.
Και να μιλάς και να κοιτάς τον ουρανό
να ψιθυρίζεις πως κρυφά τον νοσταλγώ.

Και να μιλάς και να γελάς με τη ζωή σου
ήμουν αστέρι μα τώρα είμαι η ψυχή σου.
Κι εδώ να ακούς πως περισσεύεις, να κρυώνεις
να λες αλήθεια μα στο τέλος να πληρώνεις.

Ήμουν αστέρι όμως έπεσα στη γη
εδώ σου λένε είναι αλλιώτικη η ζωή.
Θέλω ν' αφήσω νότες μου σε γαλαξίες
απ' τους κομήτες να μαθαίνω συγχορδίες.

Να φτιάχνω κλίμακες από βροχή κι αέρα
να μη με νοιάζει σαν θα ξημερώσει η μέρα.
Να φτιάξω ορχήστρα στο φεγγάρι για να παίζω
τραγούδια μ' άρπες το σκοτάδι να μαζεύω.

Να σβήνω χάραμα ν' ανάβω κάθε βράδυ
να' χω κιθάρα και βιολιά για κάθε χάδι.
Και μια αγκαλιά που ποτέ δεν θα τελειώνει
κι όλου του κόσμου τα φιλιά σε μία σκόνη.

Την αστερόσκηνη θα την φωνάζω Hada
γιατί θα είναι η δική μου η νεράιδα.
Κι απ' το φώς που θα στάζει το ραβδί της
θα βγει η αγάπη κι αυτό θα' ναι το παιδί της.

Και νοσταλγώ, ναι νοσταλγώ τον ουρανό σου
γι' αυτό και κρέμομαι στο κάστρο των χειλιών σου.
Αν νοσταλγείς, αν νοσταλγείς κάτι από μένα
ψάξε στους στίχους μου και βρες μου ένα ψέμα.

Κι όταν ακούσεις κάποιο βράδυ ένα κλάμα
θα' μαι εγώ που θα σου γράφω για ένα θάμα.
Όταν αντίκρισα τον ξάστερο ουρανό σου
και σου 'πα θα' μαι για πάντα ο καημός σου.

[Πίσω στη δισκογραφία](#)